

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.925 van 17 april 2012
in de zaak A. 199.865/XIV-33.021**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter JP Lips
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Louizalaan 65/11
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 18 april 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 58.249 van 21 maart 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 6953 van 16 mei 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 maart 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter JP Lips, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker verklaart zich op 13 juli 2009 vluchteling in België. De asielprocedure wordt na een negatieve beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2010 afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 oktober 2010 houdende weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

3.2. Op 23 december 2010 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in hoofde van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker stelt op 24 januari 2011 tegen deze laatste beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt het beroep met een arrest van 21 maart 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/2, § 2, 39/56, eerste lid en 39/65, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de “kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak” op.

De verzoeker voert aan dat de rechter zijn beslissingen enkel op grond van elementen uit het dossier moet motiveren en niet op grond van speculaties over onzekere toekomstigheden. Volgens de verzoeker is in het bestreden arrest een foutieve juridische kwalificatie gemaakt door hem het belang bij zijn beroep te ontzeggen omdat de vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten hem geen nut zou kunnen opleveren. De verwerende partij zou volgens het bestreden arrest immers met toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit) opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten moeten geven, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen.

Volgens de rechtspraak van de Raad van State moet het belang bij het indienen van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bestaan, tot op het ogenblik van het wijzen van diens arrest. Het belang moet niet verder in de toekomst bestaan, meer bepaald op het ogenblik dat de verwerende partij (na een vernietigingsarrest) een nieuwe beslissing moet nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mag wat dat betreft geen speculatieve en onzekere nutsafweging voor de toekomst maken.

Daarenboven is er geen reden om op grond van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2010 aan te nemen dat thans geen subsidiaire bescherming aan de verzoeker zou kunnen worden gegeven. Sedertdien heeft de commissaris-generaal zijn houding inzake de subsidiaire bescherming voor Afghaanse aanvragen trouwens versoepeld. Ook de Europese Unie gelooft niet meer in verbetering van de toestand in Afghanistan.

De verzoeker besluit dat de aanvankelijk bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt bij gebrek aan deugdelijke motieven en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een kennelijk verkeerde juridische interpretatie heeft gemaakt en zo de verzoeker zijn recht op beroep ontzegt.

5. In de memorie van antwoord stelt de verwerende partij dat de verzoeker met de opsomming van een aantal bepalingen van de Vreemdelingenwet en de Grondwet niet uiteenzet om welke reden hij die bepalingen geschonden acht. Bij gebrek aan toelichting kan de verwerende partij zich niet met kennis van zaken verdedigen. Het middel is niet-ontvankelijk.

De verzoeker meent dat het bestreden arrest verkeerdelijk zou hebben geoordeeld dat hij geen belang meer heeft bij de vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel. Het zou volgens hem niet meer voldoende zeker zijn dat hem geen subsidiaire bescherming zou kunnen worden toegekend. De verwerende partij merkt dienaangaande op dat het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 oktober 2010 inzake de asielaanvraag is uitgesproken na onderzoek van alle stukken van het dossier en dat de verzoeker er geen cassatieberoep tegen heeft aangetekend. Daarom is in het bestreden arrest op grond van artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 75, § 2, van het Vreemdelingenbesluit terecht besloten tot een gebonden bevoegdheid bij het geven van het aanvankelijk bestreden bevel.

De verwerende partij wijst erop dat de commissaris-generaal op 23 april 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die beslissing op 28 oktober 2010 heeft bevestigd en dat de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op 23 december 2010 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen, terwijl uit geen enkel stuk blijkt dat cassatieberoep tegen het voormelde arrest van 28 oktober 2010 werd aangetekend. Derhalve kon in het bestreden arrest na die vaststellingen het gebrek aan belang in hoofde van de verzoeker worden vastgesteld, gezien de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris op grond van artikel 75, § 2, van het Vreemdelingenbesluit. De staatssecretaris heeft geen andere mogelijkheid en er anders over oordelen zou een schending van het gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 oktober 2010 inhouden.

Voor zover de verzoeker zich op nieuwe stukken zou beroepen, besluit de verwerende partij dat noch de staatssecretaris in het aanvankelijk bestreden bevel noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest daarmee rekening konden of mochten houden.

6. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoeker toe dat de verwerende partij thans de tijdelijke regularisatie van zes maanden aan Afghaanse kandidaat-vluchtelingen geeft terwijl zij die voordien steevast om dezelfde redenen verwierp. De verzoeker heeft dus zeker geen toekomstig gebrek aan belang.

Beoordeling

7. Het middel heeft onder meer betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid al dan niet een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoeker betwist zulks terwijl de verwerende partij het in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt. De verzoeker werpt daarbij ook op dat hem met de beoordeling in het bestreden arrest zijn recht op beroep wordt ontnomen.

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”.

Met het gebruik van het woord “kan” in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 52/3, § 2, van de Vreemdelingenwet “onmiddellijk bij het indienen van de aanvraag dat de vreemdeling valt

onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen”. De beslissing dat de betrokkene onder de in artikel 7, eerste lid, bedoelde situaties “valt” betekent uiteraard niet dat de in artikel 7, eerste lid voorziene bevoegdheid daardoor een gebonden karakter krijgt. Artikel 75, § 2, van het Vreemdelingenbesluit kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de vernietiging van het bestreden arrest.

BESLISSING

- 1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 58.249 van 21 maart 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.**
- 3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien april tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen